

V cvetju, barvna fotografija, 2021

Ela s knjigo, barvna fotografija, 2019

Deček z ladjico, barvna fotografija, 2021

Tianin pogled, barvna fotografija, 2021

Barbara GREGURIČ SILIČ

Rodila se je leta 1975 v Mariboru. Po končanem šolanju na II. gimnaziji v Mariboru se je vpisala na Biotehniško fakulteto v Ljubljani, kjer je leta 1999 diplomirala iz mikrobiologije. Po diplomi se je zaposlila v podjetju Dr. Gorkič, kjer je delala na področju farmacije in medicinske diagnostike, od leta 2014 pa je poslovna direktorica.

S fotografijo se je začela ukvarjati leta 2012, od leta 2013 je članica Fotokluba Ljubljana. Navdih išče vsepovsod, največji izziv zanjo pa so otroški portreti in ulična fotografija. Razstavlja na skupinskih razstavah in sodeluje na slovenskih in mednarodnih natečajih, na katerih so njene fotografije osvojile že več kot 50 medalj in nagrad. Pripravila je že več samostojnih razstav: 2014 – Iskrivi pogledi, ujeti trenutki, Galerija Šolt, Ljubljana; 2016 – V črno-belem je skrita mavrica, Fotogalerija Jesenice, Jesenice; 2017 – Otroci iz Ville Emo, Galerija Šolt, Ljubljana; Otroci iz Ville Emo, Galerija Sonček, Ljubljana; 2019 – Brezčasno otroštvo, Galerija Instituta »Jožef Stefan«, Ljubljana; Brezčasno otroštvo, Galerija CZM Domžale, Domžale; 2020 – Podobe otrok v času, Galerija RRRudolf, Maribor. Leta 2019 ji je Fotografska zveza Slovenije podelila najvišji naslov mojstrica fotografije (MF FZS), Mednarodna zveza za fotografsko umetnost (FIAP) pa umetniški naziv odličnik FIAP (EFIAP). Živi in ustvarja v Ljubljani.

GSM 041 786 919

E-naslov barbara.silic@gmail.com

Spletna stran www.bgs-photography.com

Dogodek se fotografira in/ali snema zaradi dokumentiranja in arhiviranja, posredovanja spominskih fotografij ali posnetkov udeležencem, objav v Krkinih internih medijih, informiranja javnosti v eksternih medijih in na družbenih omrežjih. Prisotnost na dogodku pomeni, da se strinjate z objavo fotografij v tiskanih in elektronskih medijih. Če ne želite biti fotografirani in/ali snemani, organizatorja na to opozorite pred začetkom dogodka in upoštevajte njegova navodila. Več o upravljavcu, svojih pravicah in Krkini politiki varstva osebnih podatkov lahko preberete na www.krka.si. Za vaše fotografije, videoposnetke in zvočne posnetke, ki bodo nastali v sklopu dogodka, in za vsa besedila, v katerih bo omenjena Krka in/ali njeni zaposleni, morate pred objavo v tiskanih in elektronskih medijih (tako v reklamne kot zasebne in druge namene) pridobiti pisno dovoljenje Službe za odnose z javnostmi (public.relations@krka.biz).

Kulturno umetniško društvo KRKA

Ogled razstave je možen od ponedeljka do petka od 8. do 16. ure, ob sobotah, nedeljah in praznikih pa po predhodnem dogovoru z receptorji (01 475 11 01).

Novo mesto

Galerija Krka
Šmarješka cesta 6
Novo mesto

Ljubljana

Galerija Krka
Dunajska cesta 65
Ljubljana

kudKRKA

Galerija KRKA Ljubljana

409. razstava

Odhajanje, barvna fotografija, 2019

Barbara GREGURIČ SILIČ

Razstava je na ogled od 26. avgusta do 6. oktobra 2021.

Otroci iz drugega časa

Portret je bil od nekdaj ena osrednjih nalog likovne umetnosti. Navzoč je na več področjih umetnosti, v literaturi, slikarstvu, kiparstvu, grafiki, risbi, filmu (videu) in v fotografiji. Gre za opis, zapis, sliko, ki upodobljenca predstavlja z vsemi osebnimi potezami: te umetniki na določenem vizualnem področju zaznajo in jih s pomočjo izbrane tehnike prenesejo v upodobitev. Portretiranje je eden najbolj priljubljenih in tudi najstarejših načinov predstavljanja človekove osebnosti. Tako kot v klasičnem slikarstvu je poziranje zahtevno tudi pri fotografiranju, še posebej če v vlogi modela nastopajo otroci. Širši vpogled v to motiviko je leta 2010 predstavljala razstava v pariški galeriji Orangerie s portreti otrok od konca 19. stoletja naprej, ki je ponudila tudi umetnostnozgodovinske razprave o tem pogosto zapostavljenem motivu. Sprva je bil portret namenjen zgolj reprezentaciji zunanjega videza portretiranca, kasneje pa se je uveljavila težnja po upodobitvi njegove osebnosti in razpoloženja. Glede na svoj formalno-vsebinski značaj je tudi portret otrok lahko reprezentativen, intimen, idealističen, naturalističen in simbolno sporočilen. A preboj od simbola prek togega mini odraslega do prave osebnosti otroka ni enostavna naloga. Vzrok te zahtevnosti ni otroški nemir, ampak predvsem to, da pri njih še ni razvita fiziognomija, ki na zunaj oblikuje individuuum. Tako mojstrici fotografije Barbari Gregurič Silič, ki se je pred desetletjem odločila prav za to smer umetniške fotografije, za doživeti portret

ni dovolj le večje prikazana topografija obraza in dodatkov, ampak je potrebna tudi njena spretnost, da pronicljivo prodre v otrokovo psiho, saj šele tako v posrečeni združitvi psihe in forme ustvari portret, ki prepriča še tako kritično oko. Po zahtevnosti upodabljanja, tako v žanrskem slikarstvu kot v smislu čistega portretiranja, je slikanje ali umetniško fotografiranje otrok večinoma zahtevnejše od običajnega portretiranja odraslih. Da so otroci motiv, vreden upodobitve, poleg številnih primerov iz zgodovine umetnosti gotovo dokazujeta tudi obe tokrat razstavljeni seriji fotografij Barbare Gregurič Silič, ki gledalca pritegnejo s svojo pristno otroškostjo, a v umetniški preobleki – serija, na osnovi katere je prejela mojstrski naziv, in nastajajoča serija, ki se (večinoma) zgleduje po portretnih upodobitvah otrok v meščanskem okolju 19. stoletja. Fotografinjo Barbaro Gregurič Silič zadnje desetletje zanimajo podobe otrok pred pojavom fotografije, za katero so ob njenem začetku nekateri menili, da bo uničila slikarstvo. Svoje ustvarjalne vizije išče v nekem drugem času, kjer so poleg izrazov malih upodobljencev veliko vlogo igrali tudi atributi. A ne v kateremkoli času. O pravem portretiranju otrok namreč ne moremo govoriti pred 16. stoletjem. Šele humanizem je odločneje uveljavil motiv otroka in šele tedaj so nastajali prvi samostojni portreti, na katerih otroci niso bili več objekt ali simbol, kar je bilo značilno za srednji vek, ampak živa bitja z individualnimi potezami. Na prehodu med renesanso in barokom je bil v španskem slikarstvu značilen tipiziran portret brez

psiholoških karakteristik upodobljencev. V baroku so nastajali primitivno inscenirani naturalistični portreti, ki kažejo svet brez olupšav, med drugim tudi skupinski družinski portreti. Za 18. stoletje je bil značilen meščanski portret. Težnja po psihološkem upodabljanju se je v bidermajerskem času 19. stoletja izgubila v romantični harmoniji portretiranega otroka, predmetov, ki ga obdajajo, in okolja. Šele z realizmom se je uveljavilo portretiranje otrok kot pravih otrok. Poseben izziv pa je njihovo upodabljanje predstavljalo tudi impresionistom, ki so v svojem raziskovanju svetlobe odkrili nove momente in teme v otroškem portretu. Pojem portreta se je v zgodovini spreminjal glede na potrebe naročnikov, a to Barbare Gregorič Silič ne omejuje. V dosedanjem ustvarjanju natančno profiliranih serij fotografij otrok ne sledi naročniku, temveč lastni viziji, upodabljanju različnih zgodb, kot so Iskrivi pogledi, ujeti trenutki (2014), Otroci iz Ville Emo (2017), Brezčasno otroštvo (2019), Podobe otrok v času (2020). Njena umetniška fotografija je zato lahko svobodna, čista, z lastno koreografijo, sceno, atributi. Kot pri fotografiranju v klasičnih tehnikah je poleg osnovne zamisli pred poziranjem za portret otrok veliko priprav. Model, ki ga ima fotografinja pred seboj, mora slediti njenim navodilom: režiserka lastne predstave je, ko vodi modele do pristnega izraza na obrazu, zelenega pogleda, prepričljive drže telesa ... Njene podobe otrok nikoli niso v nekontroliranem afektu, par se med igro nikoli ne vrta tako močno, da bi se njuni lasje dvignili

in se oblikovali v nenavadno raztegnjene glave, kot je igro otrok, recimo, upodobil kipar Zdenko Kalin (Vrtenje, 1954), ni značilnih drž gibanja. Njene figuralne kompozicije so statične, kakršne si je zamislil slikar Matevž Langus (Primičeva Julija z bratom Janezom, okrog 1823). Vnaprej konceptualno ustvarjene, realizirane brez napak (čeprav je zanje bilo, za razliko od klasičnega slikanja, ustvarjenih več fotografskih posnetkov, različic, izmed katerih je izbrana le tista, s katero je avtorica zadovoljna). Kljub vsem tem zahtevam, ki si jih za končne podobe otrok postavlja fotografinja, pa v teh portretih ohranja pristno otroškost upodobljenih dečkov in deklic, ki ne delujejo otročje, hkrati pa niso pomanjšani odrasli, temveč prepričljivi predstavniki svoje starosti in osebnosti. Pa vendar. To niso podobe, ki bi gledalca presunile zaradi zgodb, ki jih nosijo v sebi, in ga spodbujale (tudi) k razmisleku o vlogi otroka v današnji sodobni družbi, ampak predstavljajo otroške obraze nekega drugega časa. Z njimi je predstavljen avtorčin odnos do zgodovine umetnosti v času, ko je največjo spremembo v mišljenju in odnosih med človekom in podobami, ki jih izdeluje, prinesla digitalna tehnologija. Digitalna podoba je podlaga sodobnih umetniških praks in nesporno vpliva tudi na tako imenovane klasične ali tradicionalne umetniške načine. Barbara Gregurič Silič si je dovolila poseči prav v ta paradoks. S sodobno tehnologijo ustvarja zgodovinske zgodbe.

Tatjana PREGL KOBE

Ania, barvna fotografija, 2020